

Op een dag vroeg een lerares aan haar leerlingen de namen van alle klasgenoten op een papier te schrijven en naast de naam enige ruimte te laten.

Daarna zei ze tegen deze leerlingen dat ze het beste wat ze over deze klasgenoten zouden kunnen vertellen achter de naam moesten schrijven en dat ze achter iedere naam iets moesten schrijven.

De opdracht duurde het gehele lesuur en aan het einde van de les moest de opdracht ingeleverd worden bij de lerares.

In het weekeinde nam de lerares van iedere leerling een blad en schreef per leerling al deze positieve en opbouwende opmerkingen op zijn of haar blad.

Op maandag gaf ze tijdens haar les aan deze klas aan alle leerlingen hun lijst.

Na slechts korte tijd begon iedereen te lezen en te lachen.

"Is dat echt zo?", kon je horen fluisteren.

"Ik wist niet dat ik voor iemand anders waarde had!"

En ... "Ik wist niet dat anderen mij zo leuk vinden", waren de over het algemeen gehoorde commentaren.

Na enige tijd werd er over deze lijsten niet meer gesproken.

Ook wist de leerkracht niet of de leerlingen onderling of met hun ouders hierover gesproken hadden.

Maar dat was ook niet het belangrijkste. Die oefening had zijn effect gehad.

De leerlingen waren gelukkig met zichzelf en met de anderen.

Enkele jaren later was een van haar leerlingen omgekomen in een oorlogsgebied en de lerares werd uitgenodigd voor de begrafenis en ze ging. De kerk was overvol met vele vrienden.

Een voor een gingen de mensen die van hem gehouden hadden of hem gekend hadden bij zijn graf voorbij en bewezen hem zijn laatste eer. De lerares ging als een van de laatste naar zijn graf en bad voor hem. Nadat zij daarmee klaar was vroeg een collega soldaat van Mark aan haar: "Bent u Mark's wiskunde lerares?" Zij knikte bedroefd en zei zachtjes; "ja".

Toen zei hij; "Mark heeft zeer vaak over u gesproken".

Na de begrafenis was er gelegenheid tot condoleren en de meeste van Mark's vroegere klasgenoten, ook aanwezig, waren bij elkaar gaan zitten.

Mark's ouders waren blij haar te zien en spraken haar aan. "We willen u iets laten zien", zei Mark's vader en haalde een portefeuille uit zijn broek.

"Dit vonden we toen we door Mark's spullen gingen kijken nadat hij gesneuveld was en we dachten dat u het zou herkennen".

Uit de portefeuille trok hij een sterk verouderd, veelgebruikt, bij elkaar geplakt blad, welke duidelijk zichtbaar vaak opgevouwen en weer dichtgevouwen was. De lerares wist zonder verder te kijken dat dit het blad was waarop alle goede, opbeurende en positieve dingen stonden die zijn medeklasgenoten opgeschreven hadden en zij bijeen geschreven had.

"Wij willen u hiervoor zeer bedanken, dat u dit gedaan heeft", zei Mark's moeder. "Zoals u kunt zien heeft Mark dit enorm gewaardeerd".

Hierna verzamelden alle voormalige leerlingen rondom de lerares.

Charlie lachte een beetje en bekende: "Ik heb mijn lijst ook nog. Deze ligt in de bovenste lade van mijn bureau".

Heleen, de vrouw van Joost, zei: "Joost heeft me gevraagd of ik uw lijst in ons trouwalbum wilde plakken".

"Ik heb mijn lijst ook nog" zei Marylin. "Ik heb hem in mijn dagboek geplakt.

Toen deed Vicky, een van de andere leerlingen, haar handtas open en haalde haar agenda hieruit en toonde haar lijst aan de anderen. Helemaal bijeen geplakt en duidelijk veel gebruikt.

"Ik neem hem overal mee naar toe" zei Vicky en voegde er aan toe: "Volgens mij heeft iedereen die lijst nog, en onder handbereik".

De lerares was totaal ontroerd, zo dat ze begon te huilen en moest gaan zitten. Ze hilde om Mark en al deze vrienden die hij nooit meer zou zien.

In het samenzijn met onze medemensen vergeten wij vaak, dat ieder leven eens eindigt en dat we niet weten wanneer dit zal zijn.

Daarom is het zo belangrijk dat we de mensen die we liefhebben, die ons dierbaar zijn, zeggen dat ze speciaal, bijzonder en belangrijk zijn.

Zeg het ze voordat het te laat is.